

Zabavno berilo.

Iz sodnijskega življenja.

Po spominu starega skušenega pravnika.

Spisuje Jakob Aléšovec.

Iskren zagovornik.

(Dalje.)

Policija, ki je bila med tem pregledala vse kote hiše in temne stopnice, ni našla nič drugega, kakor gumbo, čisto podobno gumbam na Frankovi suknji. Ko pokličem Franka in mu jo pokažem, ne taji, da on take ima; na suknji celó ena manjka. Čeravno pa je to sumljivo, on vendar reče, da jo je lahko zgubil kak drugi dan, ker je večkrat tam skozi hodil. Mogoče pa tudi, da jo je zgubil kdo drugi, ker več ljudi take gumbke nosi.

Čez kake tri tedne je bil Bugar toliko ozdravljen, da je mogel sam priti k meni. Ker je Frank vse tajil trdovratno, mu postavim Bugarja nasproti, da mu naj v obraz pové, česar ga dolži. Take konfrontacije so vselej važne za sodnika, večkrat se tudi hudodelnik naravnost udá. Z mirnim obrazom pové starček še zeló slab Franku naravnost v obraz, da ga je on po stopnicah pahnil, nihče drugi. Frank komaj vidno vtrene z očesom, a zá-me dovolj. Potem pa se vstopi pred starčka in ga osorno praša:

„Toraj sem vam jaz tudi denar vzel — ne?“

„Mogoče“ — odgovori Bugar — „videl pa tega nisem, ker sem bil isti hip ob zavednost.“

„Brez družih namenov vas toraj ni pahnil po stopnicah?“ — vprašam jaz Bugarja.

„To skoro ni verjeti“ — odgovori Bugar — „saj mu nisem nikdar nič žalega storil.“

Daljna preiskava ni spravila nič novega na dan. Frank je vse tajil, prič razen Bugarja ni bilo nobenih, o denarji nobenega sledú, čeravno sem dal vdovo in njeno rodovino strogo opazovati. A zvitá ženska je morala to slutiti, kajti živela je prej ko slej enako. Na ta način je bilo gradivo za zatožbo zeló lahko in jaz nisem imel posebnega upanja, da bi se dali porotniki prepričati, da je Frank kriv, če bi končna obravnava ne spravila kaj novega na dan.

Bugar je bil v tem — posebno po skrbni postrežbi otrok, toliko ozdravil, da je zopet nastopil službo, v katero ga je M. brez vsega ugovora nazaj vzel. Vendar se mu je dobro poznalo poškodovanje in tožil je večkrat, da ga glava boli.

Predno sem oddal vse spise državnemu pravdniku, se je še nekaj zgodilo, kar je zatožbi dalo še nekoliko več temelja. Jetničar mi namreč prinese listič, katerega je našel zašitega v likani zavratnik (krôgelj) Frankov. Ta list je bil od vdove, ki mu je oskrbovala perilo v zaporu. List, popisan z zeló okrajšanimi besedami, sem po nekolikem trudi raztolmačil si tako-le:

„Le prav nič se ne bojte! Zagovornika si zberite dr. Grabarja. Ta Vas bo izrezal, sem uže govorila ž njim. Vse je dobro spravljeno. Le tako naprej, kakor do zdaj.“

List sam na sebi ni bil nikakor nevaren, to bi mu bila lahko tudi pred vsem svetom povedala. Čemu ga tedaj zašiti v zavratnik? Le to je bilo sumljivo, zato sem dal odslej pridno preiskavati vse njegovo perilo, a zastonj, našlo se ni nič več. So bili pač tiči ti ljudje!

Državni pravdnik naredi zatožbo. Ko jo dobi Frank v roke, si izbere zagovornika dr. Grabarja.

Kdo je bil ta dr. Grabar? Še zeló mlad človek, ki je pa po mestu slovel zavoljo svoje zgovernosti. Do

svojega imena je prišel zato, ker je „izrezal“ dva goljufa, o katerih je bilo vse mesto prepričano, da sta res goljufala. Se vé, da sta ga za to dobro plačala. Naj-očitnejša lastnost njegova je bila slavohlepnost; slavo doseči ni se vstrašil nobene reči. Ker se je ravno isti čas pričelo tako zvano „liberalno“ gibanje, je on med prvimi se vpregel v liberalni voz, govoril povsod, kjer je le mogoče bilo, in metal liberalne fraze krog sebe, da se je vse kadilo. Svoje vspehe pri brambi zatožen-cev je dosegal bolj zato, ker je znal porotnikom na srce govoriti, kakor po svoji juristični bistroumnosti, ker se ni po krivici trdilo, da je juristično znanje njegovo nekoliko plitvo; bolj ko svoje paragrafe je poznal ljudi po mestu in deželi. Zato so se pa k njemu zaletavali posebno ljudje, katerih reč je bila skoro zgubljena; kajti reklo se je, da, kogar dr. Grabar ne „izreže“, bi ga sam h.... ne.

Tega moža si je izbral Frank za zagovornika. Res je tudi brž pritožil se zoper zatožbo, a više pravdníštvo je zavrglo pritožbo in sodnija je odločila dan obravnave pred porotniki. Jaz sem bil vsa pisma oddal sodniji, toraj nisem imel s Frankom nič več opraviti; vendar sem bil radoveden, bo li Frank obsojen ali ne. Da je on poškodoval in oropal Bugarja, o tem sem bil sam pri sebi do dobrega prepričan.

Dan obravnave pred porotniki pride. Iz lahko umljive radovednosti sem med poslušalci tudi jaz. Med porotniki so bili ljudje raznih stanov, meni je bil malokateri znan; kar sem jih poznal, bili so večidel spoštovalci dr. Grabarja.

Obravnava se prične. Popisal jo bom le zato nekoliko obširneje, ker pojasni napis te povesti.

(Dalje prihodnjič.)

Naši dopisi.

Livno 3. maja. M. — 1. dan t. m. smo tu zopet imeli veliko svečanost; bila je namreč blagoslovljena nova zastava našemu polku. Pri tej slovesnosti se je sošla ne samo vojaščina naše garnizije, ampak tudi mnogo Bošnjakov, radovednih videti naše svečanosti. Vse stotince našega polka, ki so v Livnu, so se zbrale ob 9. uri pri samostanski cerkvi, kamor ste se prinesli stara in nova zastava. Potem je bila maša; po maši pa bila je nova zastava blagoslovljena po navadnem običaji. Na to se je v čast stari zastavi še enkrat streljalo in v tem času bila je prenešana v sredo zbranega polka. Naš gosp. polkovnik Priger je imel lep nagovor celému polku, po katerem je on novi zastavi zvestobo prisegel. Opomniti moram še, da je bila naša stara zastava blagoslovljena leta 1845. in da je bila leta 1848. in 1849. v mnogih bitkah, isto tako leta 1858., pozneje je bila zopet v bitki pri Kustoci leta 1866. in preteklo leto v 3 bitkah v Bosni, toraj je zbirala kranjske rojake v peterih vojskah. Iz vseh teh vojsk je prišla naša zastava s svojo staro častjo. Za trdno se nađejam, da pod novo zastavo se bode 17. peš-polk zmirom pogumno bojeval in tako varoval novo zastavo, kakor so naši predniki varovali svojo.

Z Dunaja 11. maja. — Ker bo menda ta teden konec državnemu zboru in se bližajo nove volitve, so ustavoverni nemčurji, ki so po 6letnem delovanji Avstrijo skoro na kant spravili, pa se tudi med seboj zla-sali, začeli uže volilne programe na svet sipati, v katerih obetajo volilcem, da hočejo sleči starega, državi naši pogubnega človeka, pa obleči novega njej koristnega in vsem narodom pravičnega. Da bi jim kdo to le verjel! — Prvi, ki so stopili s svojim volilnim programom 8. dne t. m. na dan, je ona koterija, ki

šteje 112 glav, ki so v zbornici poslancev glasovali zoper zasedo Bosne in Hercegovine; na čelu tej kateriji stojé Herbst, Sturm, Walterskirchen. Al čujte! Iz prvotne te armade 112 protivnikov Bosne in Hercegovine je podpisalo oni program samo 37 junakov, namreč: poslanci obojnega „naprednega kluba“ in pa poslanci „skrajne levice“, še le pozneje so jih, kakor nekateri njihovi časniki trdijo, vjeli še toliko, da je vseh skupaj zdaj podpisanih 68, po takem le polovica cele one sto- in dvanajsterne armade, polovica jih je pobegnila iz tega tabora. Ta program obeta volilcem vse, česar želijo: pospeh narodno-gospodarski, pomoč obrtniki, hranilnice, založnice, stranske železnice in drugega več, pa vrh tega še zahteva zmanjšanje armade, mirno vnanjo politiko in s Turčijo, kateri se ne sme ne ped zemlje več vzeti, prijateljsko zvezo. Vse to komandantje Herbst, Sturm in Walterskirchen obetajo svojim volilcem, če jih zopet volijo za poslance v državni zbor. Da se volilcem pred volitvijo bribe in doline obetajo, po volitvi pa obljube splavajo po vodi, je dosti znana reč. Vsaj je Dolencem gosp. Dežman tudi železnico obetal: ali je pa v državnem zboru se kedaj oglasil za-njo s tisto burno besedo, s katero včasih v deželnem zboru kranjskem rezonira? Program zastopnikov sto- in dvanajstovice pa ni ministru vnanjih zadev po godu, ker je protiven njegovi iztočni politiki. — Za tem programom je prifrčal na dan zdaj program kluba „levičnikov“, to je tistih ustavovercev, ki odobravajo iztočno politiko, pa se gledé sprave s Čehi stavijo na stališče brezpogojnega prihoda Čehov v državni zbor, češ, da potem še le hočejo preiskovati težnje in predloge Čehov. Evo! kaka posebna „milost“ levičnjakov, dozdej zagrizenih nemčurjev in vladi vedno zvestih podložnikov. Ta program pa nasproti unemu na vso moč hvalijo ministerstvu Andrassyevemu privrženi časniki in njim na čelu stara „Presse“, ki ne more zakriti svoje nevolje, da se v obče s Čehi kedo pogaja, dokler niso v zboru. Po tej jezi „Pressini“ se je vendar v shodu dr. Riegerjevim z dr. Herbstom pri ministru Tasseu moralo izcimiti kako osobno zbližanje Čehov z Nemci, katero ni po godu stari „Pressi“ in to tem manj, ker sliši, da po binkošti se dr. Rieger, bivši minister Jireček, dr. Sladkovski, Skarda in grof Clam-Martinic snidejo z Nemci v posvet, kajti za tem, da je v tem shodu po grofu Clam-Martinicu nadomestovana aristokracija česka, zasleduje stara „Presse“ — reakcijo! Da, da! reakcije, to je, upora proti sedanjemu pogubnemu liberalizmu je Avstriji treba, da ne propade popolno.

V Gorici 11. maja. — Na stran pustivši še razpravo o volitvah za državni zbor naj povem, da bomo tudi v Gorici imeli volitve ta teden — v mestno starešinstvo. Zapazili smo nekako dokaj živo gibanje med meščani, ki niso prijatli sedaj vladajoči stranki v starešinstvu; dela se pa na tihem in po brezimnih razglasih tako, da ne vemo, kam prav za prav nasprotniki sedanjih vladavcev merijo. Razvidno je le toliko, da bi radi napravili stranko, ki bi hotela in znala vstavljati se zapravljevcem. „Dobro gospodarstvo“ — to je načelo večini opozicije. — V Rušiču nad Kaprivo (ne daleč od Karmina) je — kakor sem ni davno pisal — čuden zavod g. grofinje Latour-ke, v katerem se katoliške deklice pripravljajo za prestop k protestantovski veri, in to — pod plaščem „dobrotnosti“. Deželni šolski svet je bil uni dan sklenil, ta zavod zapreti, če se grofija Latour-ka v 14 dneh postavam ne podvrže. Gospá grofinja se noče vdati, ampak je podala rekurs proti omenjenemu sklepu šolske oblasti. Rekurs gre sicer na Dunaj, ali ne postavni zavod se mora zapreti; tako je sklenil dež.

šolski svet 7. t. m. Tacih samovoljnosti, s kakoršnimi „blaga“ gospá grofinja postavam vkljubuje, še v tistih časih ne nahajamo, ko je volčja pravica veljala.

Iz Kranja. — Gosp. Edvard Pour, preskušeni gozdni tehnikar in kmetovalec, tukaj v Kranji stanujoč, se kot postavno pooblaščen gozdni taksator priporoča občinam in posamesnim posestnikom za dela v servitutnih zadevah.

Iz Borovnice 5. maja. — Pač je strmel veličastni, kamenorezani velikán naš, ko je 23. aprila, na predvečer cesarjevega slavljenja, razlivalo se morje svetlih žarkov iz poslopij na-nj in čarobno prošinjalo skozi vznešene mu kolone tje po zelenem polji ljubljanskem! Strmel je — in kako bi tudi ne? Kako prerodilo in prenovilo se je vse v njegovem podnožji, tū doli, odkar jo tako krasno zaklepa, kakor da bi hotel jo čuvati vseh nevšečnih pritiskov, sovražnih duhu in telesu! Žalosten mu je bil pogled prvi pred 25 leti, ko bil se je dvignol orjákov prvokrat, videč, kako mračno in temno je bilo v tej dolinici — jasnili se mu je obraz, ko so se podložniki mu jeli zavedati se svojih moči in čvrsto rasti v omiki narodni in splošni, vzbujeni po blazih rodoljubih in sosebno po sadunosnem „bralnem društvu“, in radosten mu je prizor sedaj, kako neutrudljivo in vpešno se likajo in mikajo v prid svoj, v ponos slovenski domovini in čast mogočni Avstriji! In tako je tudi oni večer pričal glasno in svetlo o zavesti naši, o udanosti svitlemu prestolu — a to vse v slavo slovensko! — Načrt slavnosti se je nepričakovano dobro izvršil. Na večer 23. aprila, ko so se zasvetila okna, jela se je pomikati od Vrbičevega krasno razsvetljenega poslopja predolga vrsta občanov tje proti vasi. Na čelu se jej je nesla občinsko-narodna zastava, vrhniška godba je pohvalno svirala in lučice lepih lampijonov so se raznobarveno zablisnevale v noč. Dospevše v vas pozdravljalo nas je ljubko tisoč in tisoč žarkov; veselili so nas krasni transparenti tū in tam, a ginevala nas je tudi slaba luč, ki jo je postavila si uboga vdova na okno — vse in vsak po svoje je izrazil blagemu vladarju svojo zaresno ljubezen. Tako je prav! Tu in tam je postala in zasvirala godba poseben komád, kateremu je vsakokrat priorilo ljudstvo buren „živio“, in se po drugi strani vasi vrnila na kolodvor, kjer se je zbralo skoro do 700 ljudi. In tū se je pevalo, igralo tembolo in kramljalo še pozno v noč, med tem ko so ogromni kresovi na sosednih holmih in topiči veselo razgrinjali čute zvestobe slovenske po nočni tišini. In po kratkem počitku se je zopet sešla obilna množica k šolski maši ob 8. uri, kojo je ginljivo povelečevalo petje mladih grl, izurjenih po vzornem učitelju g. Fr. Paplerju. Mikavno pa je bilo tudi gledati po končanem opravilu duhovnem nedolžno veselje na otročjih obrazih, ki ste je napravile osobito gospé Kovačeva in Vrbičeva s tem, da je dobil vsak otrok šolski eno pogačico; tudi so se ta dan obdarovali primerno domači reveži iz občinske blagajne. In tako hoče ostati vsacemu v veselem spominu ta dan: in hvala vam vsem, sosebno pa imenovanim gospema in vodstvu županovine! — Kaj neljubomi je, pridevati tej pisani sliki kalno in kaljivo senco. Omeniti moram tū človeka, ki pač ni vreden besede, sosebno javne ne; a ker sploh se protiviči vsaki dobri stvari v svoji surovosti — se vé, da le ko žaba na lešnik — in je posebe o tej priliki zaradi neotesanega svojega vedenja zaslužil javno grajo, naj ga doletí malo leskovéga. To človeče — kratke postave, a še krajše pameti — nekaj zakoten „omnibus“, ki komaj pozná petrolej, če tudi ga prodaja, je stalo oni večer na pragu svoje najete, edino čisto temne hiše in se režalo očitno mimoidočemu sprevedu ter tako divjaško demonstriralo! Tako se imamo — žal! — še vedno in vedno

boriti poleg zavednih protivnikov še s tacimi zagovod-
neži in surovaki. A to so le pojedini surovaki med
nami! Mi pa ostanimo še v bodoče zvesti zdravim in
domoljubnim načelom, zvesti svojemu domu avstrijskemu,
vredni sinovi Slave mile, da „večna bo Slovencev
čast!“

Iz Ljubljane. (*Narodna čitalnica ljubljanska*) je z
dopisom od 3. t. m. prejela od sl. dež. predsednika pre-
pis lastnoročnega pisma Nj. veličanstva do ministra grofa
Taaffe-a, v katerem se zahvala izrekuje lojalnim izjavam
vsem prebivalcem Avstrije o priliki sreberne poroke. Sl.
deželno predsedstvo v navedenem dopisu povdarja, da
tudi narodni čitalnici velja isto visoko priznanje presv.
cesarja. Ob enem s toplo besedo g. deželni predsednik
izreka svojo zahvalo čitalnici za povečanje javne sve-
čanosti pri večernici 23. aprila.

— (*Matica slovenska*) tudi je od sl. deželnega pred-
sedstva isti dan prejela prepis ovega cesarjevega pisma
z dostavkom, da je predsedstvo izraz verne lojalnosti
matičinega društva 24. aprila naznanilo Nj. veličanstvu.

— Presv. cesar je daroval za napravo nove strehe
na cerkvenem stolpu v spodnji Idriji 200 gold., na-
šemu domorodnemu pesniku, pekovskemu pomočniku
gosp. Fr. Silvestru v Vipavi, ki mu je poklonil v
našem listu ob svojem času pohvaljeni zvezek domo-
rodnih in cerkvenih pesem, 10 cekinov.

— (*Iz občnega zbora katol. rokodelske družbe 4. dne
t. m.*) Iz poročila predsednikovega smo izvedeli, da je
družba to leto štela 42 rednih in 10 častnih udov. Spre-
jelo se je med letom 28 novih udov, med temi 11 biv-
ših rokodelskih učencev, ki so šlo za rokodelske učence,
katera je tudi letos blizo 70 marljivih učencev štela,
vseskozi prav pridno obiskovali. Toda od teh moralo
jih je 18 Ljubljano zapustiti, ker dela tukaj dobiti niso
mogli. To poslednje pač kaže, na kako slabih no-
gah rokodelstvo dandanes tudi pri nas stoji.
Tudi se je 56 skozi Ljubljano potujočih pomočnikov,
udov drugotnih družeb, ki tukaj dela niso mogli dobiti,
kolikor je bilo moči, podpiralo. Učilo se je v družbi,
kakor prejšnja leta, in sicer: krščanski nauk, račun-
stvo, nekoliko zgodovine in zemljepisja, lepopisje, petje
in risanje. Trudili so se z učenjem poleg mnogozasluž-
nega gosp. predsednika in njega vrlo podpirajočega
gosp. podpredsednika, zlasti še: gosp. Ant. Kržič,
nunski katehet, ki je podučeval pomočnike; častiti o.
Angelik Hribar, ki je podučeval v petji rokodelske
učence; gosp. J. Czermak, ki je z lepim vspehom
učil risanje, gospoda Janovski in Trost pa sta učila
v 2 razredih računstvo. Hvala vsem! Kar se tiče ver-
skih vaj, imeli so jih družbeniki letos tako, kakor druga
leta; vdeležili so se nadalje procesije na sv. Rešnjega
Telesa dan in na veliko soboto, imeli tudi 27. aprila v
spomin 25letnice poroke cesarjeve, ravno tako tudi 4.
majnika kot na dan obletnice skupno sv. mašo v nunski
cerkvi. Ker pa se poleg duše tudi za teló skrbeti mora
in je slavni oče Kolping hotel, da rokodelske družbe
tudi poštena veselost oživlja, storilo se je tudi na to
stran, kolikor je bilo mogoče. Imela je družba svojo
lepo božično veselico, še posebej božičnico za rokodel-
ske učenčike, pri kateri so bili lepo obdarovani, nadalje
tudi o pustu primerno zabavo in pa improvizirano ve-
selico na dan obletnice. Take skupne veselice so
velicega pomena, kajti one vzajemnost ter slogov v družbi
močno pospešujejo, udom pa priložnost dajejo poštenega
razveseljevanja. — V priročni blagajnici se je kazal
koncem leta ostanek od 154 gld. 47 kr., tedaj 25 gld.
48 kr. več mimo lani, za kar se je mnogo zahvaliti g.
Gerberju, ki marljivo in previdno račune vodi. Sicer
ima družba zdaj blizo 1000 gld. skupnega kapitala. —
Prečastiti predsednik je pa v zboru omenil tudi to, da

prihodnje leto družba doživi svojih 25 let in da bo
tu treba obhajati 25letnico, za kar je treba mislit,
že naprej in v ta namen potrebnih novcev nabirati.
Obrnil se je toraj do gosp. pokroviteljev in jih prosili
naj v ta cilj in konec uže zdaj pridno delovati začno.
Tudi je opomnil gosp. predsednik, kako lepo bi bilo,
ako bi naša družba o tej priliki uže svojo lastno
hišo imeti mogla, kakor jo bo dobila celovška ro-
kodelska družba, ki jej je uže letos temeljni kamen po-
stavila. Naj bi se tudi pri nas ta blaga misel ne izpu-
stila iz oči! Zato zopet ponavljamo, kar smo zmirom
trdili: Daj Bog za sedanji čas toliko potrebni in važni
družbi še zanaprej in še čemdalje več blagih dobrotni-
kov in prijateljev, da bi se lepo razcvetati mogla v
blagor rokodelskemu stanu! Velika pomoč v to bila bi
pa lastna hišica, kakor jih imajo rokodelske družbe
drugod. In to Bog pomozil!

— (*Zbornici kupčijski in obrtnijski ljubljanski*) je
c. k. kupčijsko ministerstvo za njene potrebščine v te-
kočem letu dovolilo 3202 gold. 50 kr. in zaukazalo, da
se ta znesek pobere od tistih, ki imajo v tej zbornici
volilno pravico, in sicer tako, da se na vsak davkovski
goldinar za te potrebščine naloži 5 kr. priklade.

— Uže iz 3. leta bogoslovja letos posvečeni go-
spodje, kakor „Danica“ poroča, so: Val. Eržen iz
Selc, Jan. Janežič iz Št. Vida pri Zatičini, Fr. Per-
par z Dobrnič in Jan. Smrekar iz sv. Helene. Vseh
bogoslovcev v 3. letu je letos devet.

— (*Koncert*) 8. dne t. m. v redutni dvorani se je
izvršil z entuzijastičnim aplavzom prekrasnemu petju
gosp. Fr. Gerbica in čitalniškega pevskega zbora,
pa tudi glasoviranju nadepolne gospice Valentinice Ka-
ringerjeve.

— (*Obrtnijsko-pomočno društvo*) ima v nedeljo ob
11. uri v mestni dvorani svoj občni zbor.

— Naša deželna bolnišnica je zopet v nekaterih
oddelkih tako prepolnena, da morajo mnogim bolnikom
na tleh postljati. Kako, da tistega barona Apfal-
trerna, ki ima v deželnem zboru zmirom polna usta
o velikih prostorijah bolnišničnih, nikoli ni v bolnišnico,
da bi to videl?!

— Gosp. Haderlap, vrednik „Slovenca“, stoji
juter zarad članka „Dela nam dajte!“ pred porotno
sodnijo; zagovornik mu je dr. Zarnik.

— (*Čitalnica naša*) je dobila zdaj v g. Grčarji,
dobroznanam prejšnjem krčmarju „pri Virantu“, gostil-
ničarja, ki se sme o vsem v prvo vrsto ljubljanskih
krčmarjev šteti. Živa priča temu je to, da poprej zelo
zapuščena gostilnica čedalje polnejša prihaja.

➡ **Prihodnjo soboto dopoldne, kakor so**
„Novice“ v zadnjem listu oglasile, prodaja v Ljub-
ljani družba kmetijska nekoliko juncev in junic mu-
riškega plemena.

Novičar iz domačih in tujih dežel.

Z Dunaja. — Koncem tega tedna bode menda
konec sedanjemu državnemu zboru, katerega ustavo-
verska večina zapusti po 6letnem zasedanji zbornice s
spričalom nezadovoljnih ljudstev, da ni za-nje nič ko-
ristnega stvarila, mnogo dobrih predlogov državnopravne
stranke nerešenih pustila, Slovanom povsod, kjer je
môgla, nemila bila. — Ni še gotovo, ali se bode državni
zbor slovesno razpustil s cesarjevim govorom.

— Zbornica poslancev je v seji 12. dne t. m. z
ozirom na to, da po kmetih čedalje bolj pomanjkuje
zdravnikov, sprejela resolucijo, naj se v Lvovu, Olo-
mucu in Salzburgu zopet ustanovijo medicinsko-
kirurški šole. Tako plezamo zmirom bolj na